

Kuku, kuku...!

(Slika. — Napisal Josip Bekš)

Mimica, jaz sem pa danes dopoldne čul kukavico; ali si jo ti tudi že čula?"

„Kako si majčken! Kaj je to kaj posebnega; kukavico lahko slišim vsak dan, še po noči, če bi ne spala, veš?" Pa s kazalcem je tedaj prav važno delala po zraku neke črte. Recimo take, kakor gospod učitelj v šoli proti kakemu navihancu. Jožek se je pa ni kar nič zbal, nak — še celo široko in možato se je razkoračil pred njo.

„Tega pa le nikar ne pravi, da sem majčken; saj so zadnjič rekli naša mama, da sem velik, ko so me imeli v naročju. Potem pa, da bi ti slišala vsak dan kukavico; kje pa, pa povej, no — če veš! — Pa vsak dan, po zimi tudi, kaj ne? Vidiš, ti si majčkena, ti, ki takó nespametno govoriš.“

Jožek se je moral smejati

Mimica je hodila že v prvi razred, Jožek je pa krog hiše prodajal platno. Spomnil se je menda na to, češ — ona hodi že v vaško šolo pa tako govori, kakor prav tisti negodni otroci, ki držé še kazalec desne ali leve roke med zobmi.

„No, Jožek, ki se tako velikega delaš in pa mogočnega, pa mi povej, kako poje kukavica. Potem pa lahko takoj izveš, kje lahko čuješ vsak dan kukavico.“

Jožek je bil nekoliko v zadregi. Kako tudi ne? Dobri dve leti je tekal okoli hiše, pa ga že izprašujejo tako učeno. Ej, pa Jožek je bil premeten in hudomušen dečko.

In sam ni prav dobro vedel, ali se mu je samo doma v zibelki sanjalo, ali jo je res slišal — to čudno kukavico — — —

„I, tako že ne, kakor vaš petelin, ki ima vedno ves krvav greben. Glasu itak že nima nič, repa pa še manj... z našim sta se spet danes rav-sala! To ga bom enkrat, zmiraj uhaja na naš dvor!“

„Kaj misliš, da se kukavice zapirajo v kurnike, kakor petelini? Ne čvekaj no tako neumno, pa povej — saj si jo danes čul.“

„Jaz nimam časa,“ pa jo je pobrisal meni nič, tebi nič — proti domu. Mati so gnetli testo, ko je prisopihal naš junak v vežo.

„Mama, kako pa poje kukavica, mama, povejte no, brž, brž!“

„Čak, čak — kod se pa potepaš vse dopoldne?“

„Naka — saj nisem — sosedova Minka bi rada vedela, kako žvrgoli kukavica, pa se nisem mogel spomniti. Rad bi ji povedal, ko ne ve, čeprav hodi že v šolo.“

Tak-le je bil naš Jožek, navihan, kolikor ga je bilo...

Mati se niso mogli ustavljati prošnji svojega srčka. Radi so imeli tega zgovornega kodrolaščka in povedali so mu.

„Kuku — kuku, saj res, že vem — kuku, kuku.“

In odkuril jo je k sosedovim.

„Minka, kuku — kuku! Vidiš, da vem ...“

In potem sta se zmenila nekaj prav resnega in važnega — — —

* * *

Tisti dan popoldne je peljala Mimica Jožka za roko k učiteljevim. Boječe sta se vstopila pred vrata in čakala, kdaj se jima odpro.

„Minka, jaz bom potrkal — čem?“

„Če znaš, kakor se mora, pa daj no!“

„Kako, daj ti; ti znaš bolje. Prav na lahko, da se ne bo preveč slišalo!“
A treba ni bilo nobenemu. Gospod učitelj jima odpró sami.

„Kaj pa vidva — kaj?“

„Gospod učitelj, Minka mi je pravila, da imate kuk — kukuc — —“

„A, — a, kukavico bi rada slišala in videla tudi, se-ve! No pa pridita bližje, prijateljčka moja!“

Jožek je potegnil Mimico, ki je bila boječa in sramežljiva deklica, za seboj, in stopala sta za učiteljem.

Bili so v sobi. Jožku so se svetile oči, kakor mlademu mucku, in obračal jih je na vse strani, kje bi zagledal kako tičnico. Pa tudi Mimica je bila precej razočarana; zaman — tičnice v tej sobi ni bilo ...

Gospod učitelj pa so pristopili k stenski uri in na strani nekaj izprožili ...

Drrrrrrrr — dr — dr — — — kuku, kuku, kuku ...

„Jeej, kje jo pa imate?“ sta vzkliknila istočasno oba.

„Kakšna pa je — kakšna pa je?“

Kuku, kuku — — —

Stala sta, kakor ukopana, gospod učitelj so se jima pa šegavo smejali.

„To je taka ura, ljuba moja, nič drugega, kakor ura.“ In pokazali so jima jo prav pod nos ...

„Čudno, čudno — pa sem vedno mislil, da živé kukavice po gozdih,“ je pritaknil Jožek.

„Hm — — hehe, Jožek, ti si junaček — — —“

Vrabec in golob.

Deček je vjel vrabca in zapazil nato na strehi goloba. „Ta je boljši“, si je mislil, izpustil vrabca ter splezal na streho, da bi vjel goloba. Ta pa ga ni počakal, ampak je odletel. In deček je žalostno sedel na strehi brez vrabca in goloba ter rekel sam pri sebi: „Boljši je vrabec v roki, kakor golob na strehi.“

Poslov. — c —.

